

บทที่ 4

แนวทางแก้ไขปัญหาคำเอนการคะแนนการ เรียกประกันที่ค้ำประกันของพนักงานสอบสวน ก่อนมีการกระทำความผิด

4.1 กำหนด "เกณฑ์กลางที่เป็นแนว" ในการใช้ดุลพินิจคำเอนการคะแนนการเรียกประกันที่ค้ำประกันของพนักงานสอบสวน ก่อนมีการกระทำความผิด

จากสมมุติฐานที่ว่า "บทบัญญัติของกฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ปัจจุบัน เกี่ยวกับการใช้ดุลพินิจในการคำเอนการคะแนนการทางอาญา ด้วยวิธีการเพื่อความปลอดภัยการเรียกประกันที่ค้ำประกัน ก่อนมีการกระทำความผิดอาญา ในอำนาจของพนักงานสอบสวนเป็นไปอย่างกว้างขวางไร้ขอบเขต ขาดความชัดเจนแน่นอนในการปฏิบัติ ทำให้ไม่อาจนำบทกฎหมายดังกล่าวไปใช้ได้ผลสมดังความมุ่งหมายที่กำหนดไว้" เมื่อได้พิจารณาสมมุติฐานดังกล่าวแล้วจะเห็นว่า หากการคำเอนการคะแนนการของพนักงานสอบสวนไม่มีขอบเขตในการใช้ดุลพินิจที่ชัดเจนแล้ว จะทำให้เกิดความผิดพลาดในการใช้ดุลพินิจและความไม่เป็นธรรมขึ้นได้ง่าย อันเป็นสาเหตุทำให้การบังคับใช้กฎหมายในเรื่องของการเรียกประกันที่ค้ำประกันไม่ได้ผลเท่าที่ควร จึงมีปัญหาว่าเพื่อให้ได้ผลสมดังความมุ่งหมายพนักงานสอบสวนจะมี "แนวทางใช้ดุลพินิจ" คำเอนการคะแนนการเรียกประกันที่ค้ำประกัน ก่อนมีการกระทำความผิดอย่างไรจึงจะเกิดความเหมาะสมในการคำเอนการ ซึ่งการตอบปัญหาว่าเรื่องนี้สมควรศึกษาวิจัยใน 2 ประเด็นดังต่อไปนี้คือ

- (1) การกำหนดจุดสมดุลระหว่างผลประโยชน์ของรัฐกับสิทธิเสรีภาพของประชาชน
- (2) การควบคุมตรวจสอบ

4.1.1 การกำหนดจุดสมดุลระหว่างผลประโยชน์ของรัฐกับสิทธิเสรีภาพของประชาชน

ดังที่ได้กล่าวมาแล้วว่า การเรียกประกันทัณฑ์บน เป็นวิธีการเพื่อความปลอดภัยอย่างหนึ่งที่มีพื้นฐานมาจากทฤษฎีป้องกันสังคม (Social Defebce) มุ่งไปที่ความคุ้มครองป้องกันมิให้มีการกระทำความผิดเกิดขึ้นในอนาคต และการดำเนินกระบวนการเรียกประกันทัณฑ์บนของพนักงานสอบสวนต่อบุคคลที่จะก่อเหตุร้ายๆ ต้องอาศัย "ดุลพินิจ" พิจารณาอาการจาก "สภาพอันตราย" ที่ปรากฏเป็นข้อเท็จจริงออกมาให้เห็นพฤติกรรมทางอาญา ประกอบกับพิจารณาถึงมาตรฐานในการกำหนดความน่าเชื่อถือ (ที่ได้ศึกษามาแล้วในบทที่ 3) ประมวลสรุปลงความเห็นว่าบุคคลดังกล่าวอยู่ในสภาพเช่นนั้นหรือไม่ ซึ่งไม้อาจพิจารณาดำเนินกระบวนการฯ ได้โดยง่ายนัก เพราะเป็นเรื่องของการกำหนดคาดเหตุการณ์ในอนาคต จึงมีปัญหว่าพนักงานสอบสวนจะมี "แนวทาง" ในการใช้ดุลพินิจดำเนินกระบวนการเรียกประกันทัณฑ์บนที่เป็นการเหมาะสมและอยู่บนพื้นฐานความจำเป็นขั้นมูลฐานอย่างไร จึงจะทำให้เกิดประสิทธิภาพในการควบคุมอาชญากรรม และเป็นประโยชน์ในการคุ้มครองสิทธิเสรีภาพของประชาชนไปในขณะเดียวกันด้วย

จากการสำรวจงานผลการศึกษาวิจัยที่ผ่านมาพบว่า พนักงานสอบสวนไม้อาจดำเนินกระบวนการทางอาญาใด ๆ เฉพาะแต่ที่อยู่ในหลักการควบคุมอาชญากรรม (Crime Control Model) หรือในหลักการคุ้มครองสิทธิเสรีภาพของประชาชน (Due Process Model) เพียงหลักการใดหลักการหนึ่งเท่านั้น แต่มีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องดำเนินควบคู่กันไปเสมอ ผู้เขียนมีความเห็นว่า แม้หลักการทั้งสองจะมีลักษณะที่ขัดแย้งกันโดยสภาพในการบังคับใช้กฎหมายใด ๆ แต่การขัดแย้งกันดังกล่าวอาจปรับตัวให้กลมกลืนเข้าหากันได้กระทั่งถึงจุด ๆ หนึ่งอันเป็นจุดสมดุลย์และเกิดประโยชน์สูงสุดระหว่างหลักการทั้งสอง ก่อให้เกิดหลักการใหม่คือ "หลักสายกลาง" ขึ้นมาเป็นตัวกำหนดขอบเขตซึ่งกันและกัน กล่าวคือขอบเขตอำนาจของ "พนักงานสอบสวน" กับ "สิทธิเสรีภาพของประชาชน" ต้องถูกจำกัดเพื่อความจำเป็นและเหมาะสมด้วยกันทั้งสองฝ่าย และขอบเขตที่เหมาะสมจำเป็นที่สุดอยู่ระหว่างสายกลางนี้ก็คือ "เหตุอันสมควร" (probable cause) อันอาจถือได้ว่าเป็น

"จุดสมมูลระหว่างผลประโยชน์ของรัฐกับสิทธิเสรีภาพของประชาชน" ที่ทั้งสองฝ่ายสมควรรักษาความสมดุลนี้ไว้ให้มั่นคงตลอดไป และหากนำ "หลักสายกลาง" ดังกล่าวมาเทียบเคียงใช้สำหรับพนักงานสอบสวนในการดำเนินกระบวนการเรียกประกันทัณฑ์บนที่กำลังศึกษาวิจัยอยู่ เมื่อได้พิจารณาจะเห็นว่า ลักษณะซึ่งเป็นแนวทางเฉพาะตัวของ "หลักสายกลาง" ดังกล่าว ก็คือ "เกณฑ์กลางที่เป็นแนวทาง" ในการใช้ดุลพินิจของพนักงานสอบสวนสำหรับดำเนินกระบวนการเรียกประกันทัณฑ์บน "โดยมีเหตุอันสมควร" นั้นเอง โดยได้พิจารณาจากความจำเป็นขั้นมูลฐาน และความเหมาะสมในการใช้ดุลพินิจดังกล่าว เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพในการควบคุมอาชญากรรม และเกิดประโยชน์ในการคุ้มครองสิทธิเสรีภาพของประชาชนไปในขณะเดียวกันด้วย

จึงมีข้อหาต่อไปว่า "จะมีแนวทางอย่างไรให้พนักงานสอบสวนดำเนินกระบวนการเรียกประกันทัณฑ์บนโดยมีเหตุอันสมควร" เท่านั้น จุดปัญหาในกรณีนี้ก็คือ "การควบคุมตรวจสอบ" เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพในการดำเนินกระบวนการฯ เป็นอย่างไร

4.1.2 การควบคุมตรวจสอบ

ผลจากข้อ 4.1.1 ทำให้ทราบว่า จุดสมมูลระหว่างผลประโยชน์ของรัฐในการควบคุมอาชญากรรมกับสิทธิเสรีภาพของประชาชน ที่เหมาะสมที่สุดนั้นมากจากการพิจารณา "หลักสายกลาง" หรือ "เกณฑ์กลางในการใช้ดุลพินิจ" ที่พนักงานสอบสวนมีความจำเป็นจะต้องดำเนินกระบวนการเรียกประกันทัณฑ์บนโดยมี "เหตุอันสมควร" จึงมีข้อหาว่า หากพนักงานสอบสวนไม่ดำเนินกระบวนการฯ ไปในแนวทางมีเหตุอันสมควรดังกล่าว จะมีวิธีการอย่างไร ในการพิจารณากลับกรองเกี่ยวกับการใช้ดุลพินิจเบื้องต้นว่าปราศจากการใช้ดุลพินิจไปโดยผิดพลาดหรือผิดไปจากครรลองคลองธรรม ที่วิญญูชนควรรู้คำพิงก่อนการใช้ปัญหานี้เรื่องนี้อยู่ที่ "การควบคุมตรวจสอบความเป็นธรรมถูกต้อง" ในการใช้ดุลพินิจ ซึ่งการตอบปัญหาดังกล่าวจึงต้องย้อนกลับไปพิจารณา "หลักพื้นฐานในการควบคุมดุลพินิจ" ซึ่งมีอยู่ 2 ประการ คือ โครงสร้างของดุลพินิจ ซึ่งเน้นในเรื่องของการเปิดเผยทุกขั้นตอนในการใช้ดุลพินิจฯ เป็นหลัก เพราะลักษณะที่เปิดเผยนี้ย่อมหักล้างความไร้เหตุผล

และหลีกเลี่ยงความอยุติธรรมได้¹ และเป็นการทบทวนดุลพินิจเพื่อให้เกิดประสิทธิภาพยิ่งขึ้น (ดู บทที่ 3 ข้อ 3.2.3 ประกอบ) สำหรับการศึกษาค้นหาแนวทางในการแก้ไข บัญหาดังกล่าวจะแยกออกเป็น 2 กรณี คือ

(1) ควบคุมตรวจสอบที่ตัวพนักงานสอบสวน เป็นการควบคุมตรวจสอบการ ใช้ดุลพินิจที่อยู่ขอบเขต ไม้ลำเส้นแนวสายกลางที่ต้องถูกจำกัดเพื่อความเหมาะสมและ ความเป็นของทั้งสองฝ่ายดังที่ได้กล่าวมาในข้อ 4.1.1 โดยจะแยกศึกษาออกเป็น 2 ประการ คือ

(1.1) ภายหลังมีการดำเนินการเรียกประกันตัวคนไปแล้ว ซึ่งได้แก่ การควบคุมตรวจสอบจาก

ก. องค์กรภายใน เช่น หัวหน้าพนักงานสอบสวนเข้าควบคุม ตรวจสอบเอง หรือได้รับการร้องเรียนขอความเป็นธรรม

ข. องค์กรภายนอก เช่น อัยการและศาล เมื่อสำนักงานการ สอบสวนของพนักงานสอบสวนได้เข้ามาอยู่ในความรับผิดชอบ หรือมีการฟ้องคดีต่อศาล

ผู้เขียนมีความเห็นว่า การควบคุมตรวจสอบในกรณีนี้ ไม่เป็นการเหมาะสม กับลักษณะในการเรียกประกันตัวคน ก่อนมีการกระทำความคิด เพราะเป็นการควบคุม ตรวจสอบภายหลังจากที่พนักงานสอบสวนได้ใช้ดุลพินิจดำเนินการไปแล้ว ซึ่งมี ผลเท่ากับ "ทบทวนดุลพินิจ" ในภายหลังเพื่อจะแก้ไขความผิดพลาดที่ได้กระทำมาแล้วเท่านั้นจึงไม่เป็นประโยชน์สำหรับการเรียกประกันตัวคนก่อนกระทำความคิดมากนัก อีกทั้งใน กรณีดังกล่าว ไม่สามารถควบคุมตรวจสอบก่อนที่พนักงานสอบสวนจะเริ่มต้นใช้ดุลพินิจได้เลย เพราะแนวทางในการใช้ดุลพินิจเนื่องมาจากเหตุอันสมควรเป็นเช่นไรยังไม่มีความกำหนด

¹ อ้างแล้ว, หน้า 83

ไว้พนักงานสอบสวนจึงต้องใช้ดุลพินิจดำเนินการสอบสวนการเข้าใจเองว่ากระทำไปโดยมีเหตุอันควร ซึ่งความ "เข้าใจเอง" ดังกล่าว ไม่อาจทำให้อัยการเชื่อมั่นได้ว่า ไม่เป็นการกระทำไปโดยอำเภอใจ เพราะถ้าหากเป็นการกระทำไปโดยพลการ หรือโดยอำเภอใจแล้ว ย่อมขาดหลักพื้นฐานในการควบคุมดุลพินิจ ในเรื่องของโครงสร้างที่ต้องดำเนินการโดยเปิดเผย มาแล้วแต่ความต้องการของพนักงานสอบสวนซึ่งไม่เปิดเผยประจักษ์ชัด และเป็นการเสี่ยงต่อการใช้อำนาจที่ผิดครรถงคล่องธรรมดา ในเรื่องนี้ ผู้เขียนมีความเห็นว่า เพื่อเป็นการหลีกเลี่ยงต่อปัญหาดังกล่าว ควรได้มีการศึกษาในรายละเอียดเพื่อหาแนวทางแก้ไขปัญหานี้กันต่อไป เพราะเป็นเรื่องที่กระทบถึงระบบความยุติธรรมทางอาญาก่อนมีการกระทำความคิดเป็นอย่างมาก

(1.2) ก่อนมีการดำเนินการเรียกประกันทัณฑ์บน เป็นการควบคุมตรวจสอบก่อนที่พนักงานสอบสวนจะใช้ดุลพินิจดำเนินการในเรื่องนี้ ซึ่งในปัจจุบันยังไม่มียุทธวิธีในการควบคุมตรวจสอบนี้เป็นการเฉพาะจากที่ใด เพราะกรณีเช่นนี้จะกระทำได้ต่อเมื่อมีการวางแนวทางพื้นฐานในเรื่อง "เหตุอันสมควร" ไว้เป็นหลักพิจารณาอยู่ก่อนบ้างแล้ว จากการศึกษาวิจัยที่ผ่านมาพบว่าศาลไทยยังไม่ให้ความสำคัญที่จะวางหลัก "เหตุอันสมควร" ไว้ในคำพิพากษาเสียทีเดียวเนื่องจากเกรงว่าจะสร้างความอึดอัดใจในการใช้ดุลพินิจให้กับเจ้าพนักงานตำรวจผู้มีอำนาจใช้ เปรียบเสมือนดาบสองคม ซึ่งได้กล่าวมาแล้ว ในบทที่ 3 ข้อ 3.1.4 ซึ่งผู้เขียนได้มีความเห็นว่า เหตุผลที่ศาลไม่เลือกวินิจฉัย "เหตุอันสมควร" ไว้ในคำพิพากษาเสียทีเดียวนั้น เพราะว่าศาลคงได้พิจารณาเห็นว่าเหมาะสมแล้วว่า เจตนารมณ์ของกฎหมายในเรื่อง "เหตุอันสมควร" นั้น ควรเปิดโอกาสแก่เจ้าพนักงานได้เลือกใช้ดุลพินิจพิจารณาความเหมาะสมว่า "เหตุอันสมควร" ที่จะดำเนินการเรียกประกันทัณฑ์บนพฤติการณ์นั้นๆ เป็นอย่างไร แต่อย่างไรก็ตาม ถ้ากรมตำรวจ ได้ศึกษาและวางแนวทางปฏิบัติในการใช้ดุลพินิจดำเนินการในเรื่อง "เหตุอันสมควร" ไว้บ้างแล้วจะทำให้พนักงานสอบสวนเกิดความมั่นใจในการดำเนินการยิ่งขึ้น ถึงแม้ในระยะแรกจะเกิดติดขัดบกพร่องอยู่บ้างก็เป็นธรรมดา แต่เมื่อคดีดังกล่าวได้ขึ้นสู่การพิจารณาวินิจฉัยคดีของศาล ผู้เขียนเชื่อว่า ศาลคงอาจมีได้ที่จะวินิจฉัย "เหตุอันสมควร" เพื่อเป็นหลักประกันขึ้นอีก ทั้งนี้ก็เพื่อเกิดความมั่นใจในการดำเนินการอัน

เกิดบกพร่องเสียหายที่กรมตำรวจได้วางไว้เป็นแนวทางดังกล่าว แต่เพียงฝ่ายเดียว และเมื่อศาลาตัดสินจัญตตัดสินานประเด็นเรื่อง "เหตุอันสมควร" ไว้ในคำพิพากษาและวางแนวทางการเรื่องดังกล่าวไว้ให้ใกล้เคียงกันอีกหลาย ๆ เรื่อง ในที่สุดก็จะเกิดเป็นแนวทางสำหรับการดำเนินการระบวนการเรียกประกันทัณฑ์บน ที่เป็นการทำให้หลักประกันแก่ประชาชนได้อย่างมั่นคงพอสมควร เพราะสามารถเทียบเคียงตรวจสอบการนำคดีพินิจในการดำเนินการระบวนการของเจ้าพนักงานซึ่งเป็นประโยชน์ สำหรับการคุ้มครองสิทธิเสรีภาพของประชาชนอย่างยิ่ง ซึ่งผู้เขียนเห็นด้วยกับความคิดหลังนี้ เพราะแม้ศาลจะได้สืบข้อเท็จจริงจากพยานและจควินรายงานพิศดารพิจารณาตัดสินคดีของศาลไว้แล้วว่ามี "เหตุอันสมควร" อย่างไรนั้น ก็คงเกิดประโยชน์เฉพาะเพียงเป็นโดยปริยายว่าหากศาลไม่พิพากษาตัดสินานเรื่อง "อนาจาร" ในการนำคดีพินิจดำเนินการเรียกประกันทัณฑ์บนว่าไม่ชอบด้วยกฎหมาย เจ้าพนักงานย่อมถือได้โดยปริยายว่า การนำคดีพินิจดังกล่าวย่อมได้รับการคุ้มครองในเรื่องดังกล่าวแล้วบางส่วนเท่านั้น ซึ่งไม่เป็นการแจ้งชัด จึงไม่อาจที่จะถือเป็นแนวทางเพื่อการควบคุมตรวจสอบให้เป็นที่เปิดเผย ตามหลักพื้นฐานในการควบคุมคดีพินิจที่ต้องการโครงสร้างในการนำคดีพินิจที่เปิดเผยในทุกขั้นตอน ซึ่งเป็นเงื่อนไขในการควบคุมตรวจสอบที่สำคัญอย่างยิ่ง

(2) ควบคุมตรวจสอบการนำสิทธิเสรีภาพของประชาชน เป็นการควบคุมตรวจสอบในอีกซีกหนึ่งของเส้นแนวสายกลาง ซึ่งได้กำหนดเป็นขอบเขตไว้ เพื่อจำกัดสิทธิเสรีภาพของประชาชน เพื่อความเหมาะสมแก่การดำเนินการเรียกประกันทัณฑ์บนของพนักงานสอบสวนบ้าง เพื่อให้เกิดความสมดุลระหว่างผลประโยชน์ของรัฐบาลในการควบคุมอาชญากรรมและสิทธิเสรีภาพของประชาชนจีน ซึ่งในเรื่องนี้จะต้องย้อนไปดูหลักพื้นฐานที่มีบัญญัติไว้ในกฎหมายรัฐธรรมนูญและปรีดญาสภาว่าด้วยสิทธิมนุษยชน ซึ่งผู้เขียนจะนำมากล่าวไว้ในที่นี้ เพราะในการศึกษาวิจัยนี้มุ่งเน้นเฉพาะการดำเนินการเรียกประกันทัณฑ์บนของพนักงานสอบสวน ก่อนมีการกระทำความคิดเท่านั้น

สรุป การควบคุมตรวจสอบงานเรื่องค่าเงินกระบวนการของพนักงานสอบสวนในการเรียกประกันตัวคน โดยมิเหตุอันสมควรก่อนมีการกระทำความคิดนั้น ไม่สามารถควบคุมตรวจสอบได้ก่อนจะมีการเริ่มต้นใช้ดุลพินิจค่าเงินกระบวนการฯ เพราะไม่มีแนวทางดังกล่าวไว้ การดำเนินการกระบวนการดังกล่าว พนักงานสอบสวนจึงดำเนินการไปโดยความเข้าใจเองว่า กระทำไปโดยเหตุอันสมควรแล้วเท่านั้นซึ่ง "ความเข้าใจเอง" ดังกล่าวเป็นปัญหาที่ไม่อาจทักให้วิญญูชนเชื่อมั่นได้ว่า "ไม่เป็นการกระทำไปโดยอำเภอใจ" เพราะถ้าหากเป็นการกระทำโดยอำเภอใจแล้ว ก็จะเป็นการกระทำไปโดยพลการ เป็นเหตุให้ขาดหลักพื้นฐานในการควบคุมดุลพินิจ ในเรื่องของโครงสร้างการใช้ดุลพินิจที่ต้องมีการดำเนินการโดยเปิดเผย ในเมื่อความเข้าใจเองดังกล่าวไม่เป็นที่ประจักษ์ชัด อันจะถือเป็นแนวทางเพื่อการควบคุมตรวจสอบต่อไปได้แล้ว จึงเป็นการเสี่ยงต่อการใช้อำนาจในทางที่ผิดครรถองคลองธรรมอย่างยิ่ง และเป็นจุดที่สำคัญกระทบไปถึงการกำหนดจุดสมดุลย์ให้เกิดความเหมาะสมระหว่างผลประโยชน์ของรัฐ ในการควบคุมอาชญากรรมกับสิทธิเสรีภาพของประชาชนที่จะได้รับความคุ้มครองปกป้อง ที่เป็นหลักประกันไปอย่างน่าเสียดายอย่างยิ่งซึ่งแนวทางแก้ไขในเรื่องนี้ สมควรที่จะได้มีการศึกษาวิจัยในเรื่อง "เหตุอันสมควร" มีแนวทางพื้นฐานที่เป็นประโยชน์ในการดำเนินการเรียกประกันตัวคนอย่างไรต่อไปโดยละเอียด เพราะเป็นเรื่องที่มีความสำคัญต่อการดำเนินการในขั้นตอนก่อนมีการกระทำความคิด เช่นในเรื่องของการใช้ดุลพินิจในการเรียกประกันตัวคนก่อนมีการกระทำความคิด เป็นต้น และผู้เขียนมีความเห็นว่า เมื่อพนักงานสอบสวนได้กำหนดแนวทางดำเนินการเรื่องนี้ไว้จนกระทั่งมีการปฏิบัติถึงจุดหนึ่งแล้ว คงเกิดปัญหาในเรื่องความไม่เป็นธรรมขึ้น และเมื่อถึงขั้นนั้น ศาลก็คงจะวางแนวทางเพื่อให้เกิดเป็นบรรทัดฐานไว้ว่าคดีพินิจ อันเป็นหลักประกันสำหรับป้องกันมิให้เกิดความไม่เป็นธรรมในการปฏิบัติของเจ้าพนักงานและจะทำให้ เกิดความมั่นใจในการดำเนินการของระบบความยุติธรรมทางอาญา ในส่วนที่เกี่ยวข้องต่อ ๆ ไป ซึ่งมีผลทำให้เป็นการเปิดระบบการป้องกันภัยต่อภัยอันตรายที่จะเกิดขึ้น ซึ่งมีผลในการควบคุมอาชญากรรมที่เหมาะสมอย่างหนึ่ง นอกจากนี้ที่จะมุ่งไปทางลงโทษผู้กระทำความคิดแล้วเพียงอย่างเดียว ซึ่งการเยียวยาแก้ไขนั้นกระทำได้ยากกว่าการป้องกัน และไม่อาจเยียวยาให้เหมือนเดิมได้เลย

4.2 ปรับปรุงแก้ไขกฎหมาย

4.2.1 แก้ไขอัตราจำนวนเงินทดแทน ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 46 ให้มีอัตราที่สูงขึ้นกว่าเดิม เนื่องจากจำนวนเงินทดแทน 5,000 บาทที่กำหนดไว้ว่ามาตราดังกล่าวมีอัตราที่ต่ำเกินไป ค่าของเงินและสภาพสังคมในปัจจุบันได้มีการเปลี่ยนแปลงไปจากเดิมมาก มีผลกระทบให้การกำหนดอัตราจำนวนเงินทดแทน ซึ่งได้กำหนดไว้ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2499 ไม่ได้สัดส่วนกับความเปลี่ยนแปลง อันอาจเป็นเหตุให้ความยับยั้งชั่งใจของผู้ที่ถูกลงโทษ เพื่อมิให้เกิดการกระทำผิดอันเป็นจุดมุ่งหมายหลักของการดำเนินกระบวนการเรียกประกันทดแทน ก่อนเกิดการกระทำผิดลดน้อยลงไปตามส่วน อีกด้วย

ผู้เขียนมีความเห็นว่า การปรับอัตราค่าของเงินดังกล่าว หากปรับให้อยู่ในอัตราที่เหมาะสมไม่มากจนเกินไป หรือไม่น้อยจนเกินไป กล่าวคืออยู่บนสายกลางน่าจะให้ประโยชน์สูงสุด แต่ทั้งนี้ จะต้องมีการศึกษาเพื่อสรุปหาอัตราที่เหมาะสมกันต่อไป ซึ่งประโยชน์สูงสุดที่น่าจะหมายถึง ผลประโยชน์ของรัฐกับผลประโยชน์ในสิทธิเสรีภาพของประชาชนที่สมดุลกัน ดังนั้น การปรับอัตราค่าเงินดังกล่าวน่าจะเป็นการประยุกต์หลักเศรษฐศาสตร์มาปรับใช้กับหลักนิติศาสตร์ สร้างเสริมบทบาทผู้พิพากษาให้เกิดความสมดุลทั้งด้านเศรษฐกิจและในทางรัฐศาสตร์ เพื่อผลการบังคับใช้กฎหมายให้เกิดประสิทธิภาพต่อไป แม้ว่าการกำหนดอัตราจำนวนเงินดังกล่าว ไม่อาจจะกำหนดเป็นอัตราที่ทำให้เหมาะสมกับบุคคลในทุกระดับชั้นได้ เช่นหากกำหนดอัตราหนึ่งอาจใช้ได้ผลกับผู้มีรายได้น้อย (คนจน) แต่ไม่อาจใช้ได้ผลกับผู้มีรายได้มากก็ได้ อย่างไรก็ตามหากได้พิจารณาต่อการดำเนินกระบวนการเรียกประกันทดแทนทั้งระบบครบวงจรแล้วจะพบว่า จุดเด่นในการดำเนินกระบวนการเรียกประกันทดแทน ในเรื่องของการดำเนินกระบวนการจับกุมตรวจค้น ฯลฯ ได้สะดวกรวดเร็วโดยไม่ต้องมีหมายจับ ย่อมเป็นการอุดช่องว่างในการบังคับใช้กฎหมายที่เกิดจากการกำหนดอัตราเงินทดแทนที่ยังบกพร่องอยู่ได้พอสมควร เพราะถึงแม้ว่าผู้มีรายได้น้อยจะไม่เกรงกลัวต่อการสูญเสียเงินทดแทนที่ท้าวได้ แต่เมื่อถูกจับกุมดำเนินคดี ย่อมเป็นผู้สูญเสียโอกาสที่จะก่อเหตุร้ายๆต่อไปอย่างแน่นอน

4.2.2 แก่ระยะเวลาควบคุมชั้นสอบสวน ตามพระราชบัญญัติฯ ให้ปรับประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 7 ให้มีระยะเวลาการควบคุมที่มากขึ้นกว่าเดิม เนื่องจากมีระยะเวลาการควบคุมชั้นสอบสวนเพียง 48 ชั่วโมง ทำให้เกิดปัญหาในการดำเนินคดีวิธีการเพื่อความปลอดภัย (เรียกประกันทัณฑ์บน) ในกรณีที่เป็นวันหยุดติดต่อกัน 48 ชั่วโมง หรือเกินกว่า 48 ชั่วโมง ซึ่งเป็นเหตุขัดข้องในการดำเนินกระบวนการเรียกประกันทัณฑ์บนประการหนึ่งที่สำคัญ นอกเหนือไปจากในเรื่องการสอบสวนผู้เสียหายและพยานและ ฯลฯ ที่จำเป็นต้องกระทำการสอบสวนคดีวิธีการเพื่อความปลอดภัยดังกล่าว

ผู้เขียนมีความเห็นว่า หากมีการเปลี่ยนแปลงระยะเวลาการควบคุมดังกล่าวควรมีระยะเวลาไม่เกิน 72 ชั่วโมง หากให้อยู่ในอำนาจของศาลแขวง ซึ่งมีเป้าหมายในการดำเนินคดีอาญาที่รวดเร็วและเป็นการคุ้มครองสิทธิเสรีภาพของประชาชน เช่นเดียวกับหลักการของวิธีการเพื่อความปลอดภัย (เรียกประกันทัณฑ์บน) และเป็นการแก้ไขข้อขัดข้องกรณีหยุดราชการติดต่อกัน 48 ชั่วโมง อีกด้วย